

Này! Mau Buông Cô Ấy Ra

Chương 56 : Chương 56

Khi tiếng ve râm ran, mùa hè đã đến

Ở dưới lầu kí túc xá có dán một thông báo to đùng, quy định trước tháng bảy, tất cả học sinh năm thứ tư Đại Học phải dọn sạch sẽ phòng ngủ, không được để lại bất cứ thứ gì

Diệp Sơ đứng ở trên ban công, nhìn dưới lầu mọi người đang lôi kéo hành lí, lưu luyến chia tay các trưởng bối, không khỏi nghĩ đến, một năm sau cô cũng sẽ như bọn họ, mang theo sự lưu luyến khôn cùng bước tiếp hành trình tương lai

Thời gian ngắn ngủi khiến cho người ta không kịp cảm thụ sự li biệt bi thương, chỉ có tiếng ve kêu trong gió, năm này qua năm khác, mãi mãi không dứt.

Đang lúc Diệp Sơ đang bị cảnh chia ly này làm cho xúc động, điện thoại trong phòng bỗng vang lên

Điện thoại của chủ nhiệm khoa gọi tới, nói là bài nghiên cứu luận văn về đề tài sông băng trên đất liền của cô đã đạt giải thưởng trong hội thi Luận Văn Toàn Quốc, bảo cô nhanh chóng lên nhận chứng nhận và tiền thưởng

Bài luận văn này cô nộp từ hồi đầu năm thứ nhất, chính Diệp Sơ cũng đã quên rồi, không nghĩ đến lần này lại được giải thưởng lại còn là giải nhất, điều này khiến Diệp Sơ có chút kinh ngạc. Càng làm cho cô ngạc nhiên hơn đó là kèm theo chứng nhận còn có ba nghìn đồng tiền thưởng.

“Quay về chiêu đãi bạn bè thôi?” Chủ nhiệm khoa cười trêu chọc

Diệp Sơ không nói gì, nhưng trong lòng thì tính toán xem nên làm gì với ba nghìn đồng này

Cô cũng không có ý định mời bạn bè, cũng không định giữ lại, cô định

mua điện thoại cho Vệ Bắc

Điện thoại của Vệ Bắc bị mất, chuyện này là của tháng trước

Tháng trước, trường học của Vệ Bắc không hiểu vì sao bỗng nhiên cho bọn họ nghỉ mấy ngày liền, anh dĩ nhiên là không chịu ở yên trong trường, liền mua vé tàu đến gặp Diệp Sơ

Hai người cách xa nhau như thế, đi lại đâu phải chuyện đùa, cho nên khi nhận được điện thoại của Vệ Bắc, Diệp Sơ còn tưởng anh đang đùa mình, Thế nhưng rất nhanh cô đã phát hiện mình đã đánh giá quá thấp khả năng hành động của Vệ Bắc, tên nhóc kia nói muốn tới, cho dù là trời long núi lở cũng không ngăn được anh, huống chi có mười mấy giờ đi xe?

Nhưng vấn đề là, muốn đến thì cũng phải thông báo trước một tiếng. Sáng sớm, Diệp Sơ đang nằm trong chăn bỗng nhận được một cuộc gọi, mơ mơ màng màng nhận điện, không nghĩ là Vệ Bắc gọi tới, lại còn nói anh bị móc túi ở ga, ví tiền và điện thoại đều mất, giờ đang bị giữ lại ga, chờ cô đến mua vé bổ sung.

Nhận được điện thoại, Diệp Sơ dở khóc dở cười. Khóc chính là mình phải rời giường đi đón anh, cười chính là có kẻ lại dám trộm của Vệ Bắc, không hiểu thần thánh phương nào mà có bản lĩnh như vậy.

Mặc kệ tên trộm có bản lĩnh như nào mới dám trộm của Vệ Bắc, nói chung cuối cùng cô vẫn phải chạy tới nhà ga, thấy vẻ mặt buồn bực của Vệ Bắc, liền đưa tiền để mua bù vé cho anh.

Do hành trình của Vệ Bắc khá vội vã, nên không báo cho người nhà, thế nên việc anh bị mất ví tiền cũng không có ý định nói với người nhà, nhưng điện thoại di động thì không thể thiếu, hai người tính toán hồi lâu, cuối cùng vẫn quyết định mua điện thoại trước

Diệp Sơ vội vã ra ngoài, chỉ mang theo mấy trăm đồng, trả tiền vé bổ sung cho Vệ Bắc thì chẳng còn mấy

Có người muốn hỏi có chút tiền đó thì mua điện thoại di động gì hả?

Đáp án chính là: Hàng nhái! Nói rõ hơn một chút nó chắc chắn là hàng nhái chiến đấu bởi vì nó có chín cái loa luôn.

Có người nói, Vệ Bắc cầm chiếc điện thoại mới mua quay về trường học thì ngay buổi tối hôm sau liền có trục trặc, đột nhiên tiếng chuông điện thoại bài “Giao dịch tình yêu” vang lên rất to, khiến cả phòng đang ngủ đều bật dậy. Vệ Bắc vội vàng tắt cuộc gọi, nào biết vừa tắt cuộc gọi, nhạc chuông liền biến thành tiếng còi báo động, mà điểm chết người lại là còi báo cháy.

Lúc chín cái loa đều phát ra tiếng còi báo cháy, khỏi phải nói có bao nhiêu là suy sụp, theo như Vệ Bắc nói thì là: “Diệp Siêu Nặng, đời này anh chưa bao giờ thấy mất mặt như thế”

Diệp Sơ lại nói cho anh biết, kì thực rất nhiều rất nhiều năm trước, anh cưỡi truồng đứng ở trước cửa nhà cô mới là mất mặt nhất.

Có chuyện như vậy, thảo nào Diệp Sơ vừa nhận được tiền thưởng thì liền nghĩ ngay đến mua cho Vệ Bắc chiếc điện thoại di động

Có ý tưởng, đương nhiên phải hành động ngay, đáng tiếc, Diệp Sơ đối với cái gọi là công nghệ cao gì đó lại vô cùng miễn cảm, xem và đánh giá nửa ngày trời cũng không biết làm sao, không thể làm gì khác đành cầu cứu sinh viên khoa công nghệ thông tin Trương Tiểu Giai

“Cậu định đổi điện thoại di động?” Trương Tiểu Giai hỏi.

Diệp Sơ lắc đầu: “Không, tặng người khác”

Tặng người nào mà phải mua điện thoại những ba nghìn đồng ? Trương Tiểu Giai đoán ra được đối tượng Diệp Sơ muốn tặng quà rồi hỏi: “Tặng cho bạn trai cậu?”

“Ừ” Diệp Sơ gật đầu.

“Có nói với cậu ta không?”

“Không”

“Không ngờ cái đồ đầu gỗ như cậu cũng giả bộ thần bí?”

Giả bộ thần bí? Diệp Sơ □ rồi lại □, thật ra là cô quên không nói với Vệ Bắc thôi

Trương Tiểu Giai không hổ là người am hiểu công nghệ, rất nhanh đã chọn được cho Diệp Sơ một chiếc điện thoại di động, chờ đến khi máy về đến tay thì cũng đã đến dịp nghỉ hè

Diệp Sơ nghỉ chưa được bao lâu, Vệ Bắc cũng nghỉ, hai người khó có dịp cùng ở nhà, Vệ Đông Hải muốn mời cả nhà Diệp Sơ ra ngoài ăn.

Diệp Sơ tưởng chỉ là một bữa ăn thông thường thôi, không hề nghĩ gì liền đồng ý, chờ đến khi nhìn thấy Vệ Bắc mới phát hiện có gì đó không đúng

Tên kia lại mặc bộ đồ tây trang màu đen!

Diệp Sơ bị dọa cho sợ hãi rồi, cô đã nhìn thấy Vệ Bắc mặc trường sam, mặc đồng phục, thậm chí là không mặc gì, nhưng nhìn thấy anh mặc âu phục thì đây đúng là lần đầu tiên, tuy rằng bộ tây trang mặc trên người anh vừa vặn y như người mẫu trong cửa hàng, nhưng vẫn khiến Diệp Sơ có chút không tự nhiên.

Rốt cuộc Vệ Bắc không chịu nổi Diệp Sơ cứ nhìn anh chăm chăm hỏi: “Trên mặt anh có gì sao?”

Diệp Sơ lắc đầu

“Anh rất đẹp trai phải không?”

Diệp Sơ vẫn lắc đầu

“Cái gì?” Vệ Bắc liền đen mặt

Diệp Sơ liền gật đầu, nhưng nghĩ một lúc lại lắc đầu

Vệ Bắc rốt cuộc cũng giận: “Diệp Siêu Nặng, em ăn nhầm thuốc lắc à?”

Diệp Sơ lúc này mới lên tiếng hỏi: “Anh mặc như này làm gì thế?”

“Em nói bộ tây trang này?”

“Chưa từng nhìn thấy anh mặc qua”

“Không thích mặc thôi, cũng không phải là không mặc, em hỏi hộp cái gì?” Vệ Bắc cười xấu xa

Diệp Sơ trầm nghĩ, anh mặc hay không mặc, chẳng liên quan gì đến việc em hỏi hộp

Sự thật chứng minh, Diệp Sơ nên lo lắng

Bởi vì đến nhà hàng, Diệp Sơ mới phát hiện lời nói: “Tuỳ tiện thôi” là có ý gì. Vệ Đông Hải đang ở trong phòng sắp xếp bàn ăn, ông bà người thân nhà họ Vệ đều được mời đến, chưa nói đến Thất Đại Cô Bát Đại Di* nữa.

*Thất đại cô bát đại di : ý chỉ bà cô bà dì, cũng có nghĩa chỉ đông đảo họ hàng gần xa

Nói đúng ra, đây chính là bữa cơm gia đình

Nói chính xác hơn thì thật giống như tiệc đính hôn

Nói ngắn lại : Diệp Sơ bị bao vây

Bao vây hỏi han thì thôi, nhưng hết lần này đến lần khác mọi người tới chúc rượu, mặc dù tử lượng của Diệp Sơ không tốt, nhưng trong tình hình này cũng không tránh được uống một chút

Uống hai ly vang đỏ, Diệp Sơ có chút choáng váng, đứng lên

“Em đi đâu?” Vệ Bắc ngồi bên cạnh hỏi

Diệp Sơ nói đi ra ngoài cho tỉnh rượu thì có chút mất mặt nên nói là đi toilet

Nào biết Vệ Bắc lại nói câu: “Anh đi với em” rồi cũng đứng lên

“ Bà thông gia, bà xem hai đứa nhỏ kia, thật là gấn bó” Tần Dao cười ha hả lôi kéo Lưu Mỹ Lệ

Lưu Mỹ Lệ uống cũng nhiều rồi, có chút lơ mơ, nên cũng gật đầu, gấn bó là phải cùng đi toilet, quay đầu lại hỏi ông xã: “Chúng ta lúc còn trẻ, cũng cùng nhau đi toilet sao?”

Diệp Kiến Quốc bình tĩnh trả lời: “Khi đó làm gì có toilet? Lẽ nào bà muốn tôi với bà cầm tay nhau đi vào bồn cầu sao?”

Lưu Mỹ Lệ: “...”

Diệp Sơ lúc từ trong WC có chút chóng mặt. Lơ đứng ở cửa rồi lão đảo đi tới

Vệ Bắc kéo cô lại: “Em làm sao vậy?”

Diệp Sơ lúc này mới như tỉnh mộng, phát hiện người đang ôm mình là Vệ Bắc, nhanh chóng giải thích: “Sao anh lại ở đây”

Vệ Bắc hết nói nổi, đưa tay sờ trán cô: “Diệp Siêu Nặng, em uống say hả?”

“Không có” Diệp Sơ phủ nhận “Em không có say, ai cho anh mặc như này, làm em tưởng là quản lí nhà hàng”

Nhà hàng... Quản lí?

Vệ Bắc buồn bực, đang muốn nói gì thì Diệp Sơ lại nói: “Em hỏi anh, hôm nay anh mặc như vậy? Anh đã sớm biết hôm nay có nhiều người như thế đúng không? Còn cố ý lừa em..”

“Ai thèm lừa em?” Mặc dù biết cô uống say rồi nói lung tung, nhưng thấy cô nói bị lừa gạt, Vệ Bắc vẫn có chút tức giận: “Nếu không phải mẹ anh kiên trì muốn cho anh tổ chức sinh nhật cho anh, em nghĩ anh tình nguyện giúp bà chắc?”

“Hôm nay là sinh nhật anh?” Diệp Sơ kinh hãi, bỗng nhiên liên tỉnh rượu

Cả nửa ngày mà nha đầu kia lại không biết hôm nay là sinh nhật anh, Vệ Bắc giả vờ giận nói: “em không biết?”

Diệp Sơ nghẹn lời, nhìn khuôn mặt càng ngày càng đen của Vệ Bắc bỗng nhiên nhanh trí đáp: “Em đùa anh thôi, hôm nay 13/7 là sinh nhật anh mà”

“Ngày mai mới là sinh nhật anh”

Việc này, khiến Diệp Sơ hoàn toàn ngây ngốc, khoảnh khắc đó cô thực sự rất áy náy, mặc dù trí nhớ mình không tốt, nhưng hai người đã ở bên nhau lâu như vậy, đến bây giờ vẫn không nhớ rõ sinh nhật Vệ Bắc thật không thể nào nói nổi

Chắc anh rất thất vọng?

Diệp Sơ bình tĩnh một lúc, trong giây lát bỗng nhớ ra trong túi có mang theo chiếc điện thoại di động

Hôm nay lúc ra cửa cô định tiện thể đưa luôn cho Vệ Bắc, nhưng lúc lên xe liền quên mất, hiện tại có thể dùng để lấp liếm?

Vệ Bắc cố nén cười, muốn nhìn xem phản ứng tiếp theo của Diệp Sơ là gì, nào biết cô bỗng nhiên như có phép thuật lấy ra từ trong túi một hộp điện thoại di động, nhất thời ngây ngốc

“Sinh nhật vui vẻ” Diệp Sơ đưa tới trước mặt anh, trong lòng suy nghĩ, cái này chắc hẳn anh sẽ không tức giận nữa nhỉ?

Điện thoại di động đưa ra đã lâu mà anh không nhận lấy.

Lẽ nào bị anh phát hiện rồi? Diệp Sơ có chút chột dạ, ngẩng đầu lại thấy Vệ Bắc đang bình tĩnh nhìn mình, đôi con người đen như đá thạch dưới ánh đèn nhàn nhạt thật giống như sao biển, anh yên lặng đứng đó, ngũ quan sắc nét dưới ngọn đèn giống như pho tượng điêu khắc trong thần thoại Hy Lạp

“Thật ra em...”

Diệp Sơ đang định thật thà sẽ được khoan hồng, thì bỗng nhiên “pho tượng” mở miệng nói chuyện.

Anh hỏi: “Bên trong có ai không?”

“A?” Diệp Sơ nửa ngày vẫn chưa hiểu

“Anh hỏi em, lúc đi vào WC có thấy ai không?”

“Hình như không có...”

“Không có ai thì tốt rồi”

“Cái gì cơ?” Còn chưa kịp hỏi, anh đã ra tay, không cầm lấy hộp điện thoại mà nắm lấy cổ tay cô, sau đó một lực mạnh truyền đến, cô dễ dàng bị lôi vào trong toilet.

Cửa bị đóng lại Cửa bị đóng lại

Người ở phía trước áp lại gần, đôi chân thon dài ép sát vào cô, cổ tay nóng rực bị đè lên tường đá thạch lạnh băng, không để cho cô kịp thở lấy hơi, đầu lưỡi mềm mại đã cạy mở hàm răng, trượt vào bên trong..

Một bên tường toilet lạnh như băng, một bên là cơ thể nóng rực, Diệp Sơ có cảm giác men rượu lại bốc lên, chân bắt đầu mềm nhũn, thân thể cũng theo gạch men trượt xuống

Tay anh luôn dưới nách cô, dần dần cô không còn trượt xuống nữa, nhưng bàn tay kia lại rất nhanh trượt xuống nơi mềm mại của cô.

Tuy rằng địa điểm phát sinh nụ hôn không được tao nhã cho lắm, công tác chuẩn bị cũng không lãng mạn, nhưng lại không hề ảnh hưởng chút nào đến sự kích thích của nó, ngoại trừ phía sau lại lộ ra một cái đầu

“Hai người... Có thể cho tôi đi ra ngoài trước được không?” Người qua đường xuất hiện thật không đúng lúc

Ai nói bên trong không có ai vậy? Vệ Bắc ôm lấy Diệp Sơ đang mềm nhũn vào ngực, tức giận nghĩ, xem ra cô nhóc này thật sự không uống được rượu.

Tháng bảy, Vệ Bắc bắt đầu chuẩn bị thực tập

Cùng lúc đó, Diệp Sơ chuẩn bị thi tốt nghiệp

Khi đó Vệ Đông Hải đã giúp anh liên hệ đơn vị thực tập, lại một đại đặc công, địa điểm thực tập có chút xa, nên đành thuê một phòng bên ngoài

Sau đó chuyện ngoài ý muốn cứ thế xảy ra

Lúc đó Vệ Bắc đang online tìm thông tin thuê phòng trọ, chợt thấy góc máy tính hiện lên nick QQ của Diệp Sơ, anh vừa mở ra nhìn, liền muốn ngắt

Mẹ A Bảo: Ngày mai em không đi xem phòng với anh được, em phải ở nhà ôn tập, chuẩn bị thi thạc sĩ?

Cực Bắc: Em muốn thi thạc sĩ?

Mẹ A Bảo: Ừ

Cực Bắc: Sao không bàn bạc với anh?

Bên kia im lặng một lúc lâu rồi nói một câu

Mẹ A Bảo: Em muốn thi thạc sĩ được không?

Vệ Bắc không khỏi tức giận

Cực Bắc: “Không phải em đã quyết định rồi sao, còn hỏi anh làm gì?”

Mẹ A Bảo: Không phải anh nói muốn em bàn bạc với anh sao?

Vệ Bắc tức đến thiếu chút nữa thì hộc máu, cái này gọi là bàn bạc à? Đây rõ ràng là tiền trạm hậu tẩu! Anh cố đè nén tức giận, giọng nói có chút châm biếm

Cực Bắc: Em thích thi thì thi, anh không xen vào việc của em

Mẹ A Bảo: được, em out trước đây, ngày mai sẽ không đi cùng anh

Sau đó không đợi Vệ Bắc trả lời, nick QQ của Diệp Sơ đã tắt hẳn

Nick của cô tắt trong nháy mắt, Vệ Bắc liền nổi giận

Thi thạc sĩ, cô tưởng là đùa sao?

Phải biết rằng, bọn họ thật vất vả mới có thể tốt nghiệp, mắt thấy có thể kết thúc cuộc sống nơi xa xôi để về với nhau, thế nhưng cô lại muốn thi thạc sĩ. Nếu thi ở trong trường thì cũng không sao, nhưng nhà đầu đầu phải người thường, ngộ nhỡ lại phải đi xa, vậy hai người chẳng phải sẽ lại xa nhau sao?

Nghĩ đến đây Vệ Bắc đã cảm thấy vấn đề này rất nghiêm trọng, không nhịn được tức giận, cầm điện thoại lên nhắn cho Diệp Sơ một tin: “Nếu muốn thi thạc sĩ, thì sẽ thi tại trường chứ?”

Đầu óc bên kia chậm chạp không có phản ứng, không cũng không đã trai qua bao lâu, đúng lúc Vệ Bắc đang định sang nhà cô một chuyến, thì tin nhắn của Diệp Sơ đã gửi đến.

Cô nói: “Nói sau đi, trước tiên cứ ôn tập đã”

Nhận được tin nhắn này, Vệ Bắc ngây người, sau một lát, trong ngực lại bùng lên một cỗ tức giận.

Thái độ của con nhóc này kiểu gì thế? Uống cho anh là một người đàn ông vĩ đại, trong lòng chỉ luôn nghĩ đến tương lai của 2 người bọn họ, câu nói đầu tiên của cô lại là muốn xua đuổi mình. Nói cho cùng, là mình đã qua dung túng cô, nhớ năm đó, khi còn ở trường học, là nhân vật làm mưa làm gió nói gì cũng quát tháo, anh nói một không ai dám nói hai. Duy chỉ khi gặp cô nhóc ấy, dường như mỗi thời khắc kia đều khiến anh bản thân chậm chạp. Cuối cùng trong mắt cô, cô coi anh là ai? E rằng mình chỉ là một người qua đường, nhưng đã cùng cô một thời gian dài như thế, cũng nên tôn trọng anh một chút chứ?

Có đôi khi, một ngày nào đó có chuyện xảy ra, sẽ bắt đầu để tâm đến những thứ vụn vặt.

Giống như Vệ Bắc, anh càng nghĩ càng uất ức, càng nghĩ càng thấy không đáng. Dứt khoát quyết định: Cứ thế đi! Tùy cô chơi đùa, anh đây mặc kệ!

Vì thế Vệ Bắc bắt đầu đơn phương chiến tranh lạnh với Diệp Sơ rồi.

Diệp Sơ có thể nhìn ra Vệ Bắc đang chiến tranh lạnh với mình, nhưng lúc này có một việc đang khiến cô rất đầu đầu, nên cô chẳng còn lòng dạ nào mà để tâm,

Chuyện là như vậy.

Diệp Sơ thi khoa Thiên Văn Học, tuy rằng đó là một chuyên ngành hiếm, nhưng trường của cô lại cực kì coi trọng. Học viện hàng năm luôn có những điều kiện chiêu sinh rất hấp dẫn, có rất nhiều ưu đãi, ví dụ như bố trí học sinh ưu tú đi du học nước ngoài. Đây là một trong những điều kiện rất thu hút.

Năm đó Diệp Sơ tham dự kì thi này chỉ là do xúc động nhất thời, cũng không lo lắng nhiều lắm, thế nhưng suốt bốn năm đại học, thành tích ưu tú, còn được giải thưởng lớn trong cuộc thi luận văn toàn quốc, trường học chọn học sinh đưa đi du học trong danh sách bốn mươi sinh viên trong ban, cuối cùng lại chọn đúng Diệp Sơ.

Theo như lời giáo sư Vương nói chính là: “Tôi cảm thấy sang năm em sẽ tốt nghiệp nên đó là thời gian thích hợp nhất để đi chọn người đi du học, tôi hi vọng em sẽ vì tiền đồ của mình mà suy nghĩ một chút, bàn bạc với gia đình, không nên bỏ phí cơ hội khó có được”

Kinh phí du học đều do học viện tài trợ, bất kì một học sinh nào trong viện, chỉ cần là người ưu tú đều có cơ hội được đi du học, học tập ở nước ngoài rất hiện đại, tri thức thiên văn học rộng lớn hơn, thế nên tiền đồ sau này cũng sẽ tốt đẹp hơn. Ba năm trước, trong buổi lễ khai giảng Diệp Sơ đã từng nghe Thầy hiệu trưởng nói.. chẳng phải cũng bùng bùng khí thế hi vọng sau này được là tân sinh viên du học

Hôm nay, ba năm đã trôi qua, trong hàng trăm người một cơ hội đã rơi vào tay mình, Diệp Sơ lại do dự.

Không sai, cơ hội này rất khó có được, điều kiện cũng rất hấp dẫn

Thế nhưng, thời gian du học là ba năm, đòi người có bao nhiêu ba năm để chờ đợi? Cô đã cố nhịn ba năm, cảm giác vô cùng khổ sở. Trước mắt lại là ba năm dài đằng đẵng, cô hoang mang, do dự và không biết phải làm sao.

Cuối cùng là lựa chọn được ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu hay là chọn là một sinh viên Đại Học bình thường, tốt nghiệp ra trường rồi bôn ba kiếm việc đây? Vấn đề này cứ quanh quẩn, khiến Diệp Sơ lo lắng suốt một đêm, khi trời gần sáng, cô mơ màng thiếp đi, mơ một giấc mơ.

Cô mơ thấy khi mình còn bé, mặc váy công chúa đứng gần vũng bùn

Vệ Bắc đứng ở phía đối diện, ném bùn vào cô.

Váy công chúa trắng tinh dính đầy vết hoa bằng bùn, A Bảo ở bên cạnh sửa "gâu gâu"

Cô khóc một tiếng huhu, Vệ Bắc không nhìn được đã chạy tới nhìn cô: "Đừng khóc, khó nghe muốn chết!"

"Hu...."

"Diệp Siêu Nặng, em thử khóc tiếp xem nào!"

"Hu..."

"Đừng khóc, anh không bắt nạt em nữa có được không?"

"Có thật không?" Diệp Sơ thu lại nước mắt

"Lừa đó" Tiểu Soái Ca giảo hoạt cười một tiếng, tay đầy bùn xoa lên mặt cô "Diệp Siêu Nặng, anh muốn bắt nạt em cả đời!"

“Hu...”

Diệp Sơ bị tiếng khóc trong mơ của mình làm cho tỉnh dậy.. khi tỉnh lại trời đã sáng, nghĩ đến trong giấc mơ mình tủi thân rơi nước mắt, Diệp Sơ không nhịn được cười cười.

Tên kia thật đúng là nói được làm được, từ tiểu học cho đến trung học đều bắt nạt cô, sau đó đuổi theo tới Đại Học, rồi đuổi tận tới nhà cô.

Cuộc đời đôi khi thật kì diệu

Giây phút đó, Diệp Sơ quyết định ở lại. Mặc dù tự mình quyết định như vậy cũng thật có lỗi với những cay đắng nhọc nhằn mà ba mẹ đã nuôi mình khôn lớn, thế nhưng sau này cô sẽ bù đắp. Cô không ra nước ngoài mà đi thi đỗ thạc sĩ cũng sẽ khiến cha mẹ vui vẻ, cô không cần lo trình độ học vấn không đủ, không tìm được việc tốt hơn.

Nói tóm lại, thi thạc sĩ là để không phải ra nước ngoài, như thế là có lợi nhất, cũng là quyết định không làm tổn thương tới bất kì ai, ít nhất Diệp Sơ nghĩ như thế, cho nên cô bắt đầu chăm chỉ học tập, thậm chí Vệ Bắc đang chiến tranh lạnh với mình cô cũng coi như không biết.

Cuối tháng tám, Vệ Bắc đã tìm được phòng, chuẩn bị dọn đến ở.

Tần Dao phát hiện con trai trong thời gian này vô cùng biết điều, ngoan đến mức kì lạ.

Không đi ra ngoài chơi, cũng không cãi nhau với cha nó, thậm chí cũng không chơi game, mà lần đầu tiên trên đầu giường lại xuất hiện một quyển sách. Sách gì? Tần Dao còn tưởng nếu là tạp chí đời sống thì còn hiểu được, nhưng sao lại?.. Vì sao lại là quyển Hậu Hắc Học*

*Hậu Hắc Học : là một quyển sách nổi tiếng của tác giả Lý Tôn Ngô. Chữ “Hậu” có nghĩa là “Dày” và được viết rõ là “Mặt dày”; Chữ “Hắc” là “Đen”, cũng được viết rõ là “Tâm đen” hay “Tâm can đen tối”. Theo ông đây là một triết lý rất đặc biệt, vì vậy trong khi dịch, chúng tôi phải viết hoa ở đầu các chữ “Hậu Hắc Học” với ý định nhấn mạnh ý nghĩa của từ ngữ mới lạ này.

“Hậu Hắc Học” chế giễu một cách sâu cay sự đen tối của một số chế độ chính trị với những bệnh tật, thói hư tật xấu trong chốn quan trường của xã hội Trung Quốc cũ. “Hậu Hắc Học” lần đầu tiên được công bố trên “Công luận nhật báo” ở thành đô năm Dân quốc nguyên niên, nhưng vì nội dung châm biếm rất sâu cay của nó về thói hư tật xấu trong chốn quan trường nên đã dấy nên sự đố kỵ và bị công kích dữ dội. Qua nhiều năm sau, năm 1934 mới chính thức xuất bản thành sách và được giới học giả cùng với nhiều học giả của Trung Quốc hưởng ứng, bình luận rất tốt. Trong mấy chục năm sau cách mạng Tân Hợi, xã hội Trung Quốc bị rối loạn, do đó tác giả ững khắc họa và phân tích những hiện tượng xã hội và các “Chính trị gia” thời đó trong “Hậu Hắc Học”. Do đó có nhiều học giả nổi tiếng ở Trung Quốc đã bình luận và đánh giá: “Hậu Hắc Học” là một kỳ thư hiếm có. Để chứng minh cho lập luận “Hậu Hắc Học” của mình, ông đã đi sâu nghiên cứu tâm lý học và viết tiếp “Tâm lý và lực học”, “Tính linh và điện từ”, đó là những công trình nghiên cứu mà ông rất tâm đắc.

Xong rồi, con trai bà điên rồi, thật sự là bị điên rồi!

Trong lòng Tần Dao vô cùng rối rắm, liền nghĩ ngay đến Diệp Sơ, nếu như bà lần này mẹ nó không đoán sai, chắc chắn hai đứa nhỏ lại giận nhau, hơn nữa mâu thuẫn lần này còn không hề nhỏ, nhất định là bà phải cùng Diệp Sơ giải quyết

Tần Dao xắn tay áo, gọi điện thoại cho Diệp Sơ, rủ cô buổi tối đi dạo phố cùng, nói chuyện điện thoại xong, liền gọi luôn cho con trai, nói trường học hôm nay nhiều hoa quả quá, muốn Vệ Bắc tới đón bà để xách giúp. Giải quyết xong mọi việc, Tần Dao liếc nhìn một đồng lớn bài tập văn của lớp mười hai, cười híp mắt nhìn thực tập sinh đáng thương ngồi phía đối diện nói: “Tiểu Thẩm, tối nay ta làm thêm giờ, cô giáo Tần mời cơm”

Tiểu Thẩm: “...”

Tần Dao làm vậy, thực ra một chút cũng không tốt.

Cuối tháng tám, buổi tối trong thành phố vô cùng nóng bức, một cơn gió cũng không thổi qua, khiến con người vô cùng mệt mỏi, trong không khí dường như có vô số bàn tay đưa ra bóp cổ, nhiều người còn không hít

thở không thông.

Một buổi tối như vậy Diệp Sơ và Vệ Bắc gặp nhau “vô tình gặp nhau” lần đầu tiên sau khi chiến tranh lạnh rồi, một người xì mặt, một người ngây ngô chẳng biết gì.

“Cuối cùng cũng chịu đi ra?” Vệ Bắc mở miệng trước: “Là ai mới mời được em đại giá đến đây a?”

Diệp Sơ nghe ra được sự châm chọc, hình như trong lời của tên nhóc này đầy gai nhọn, còn đâm về phía mình, thế nên cô hỏi: “Anh làm sao vậy?”

“Anh thì có chuyện gì? Mấy ngày anh cũng thấy rất nhàn nhã” Nhìn thấy em lại bực bội. Vệ Bắc nghĩ.

Lời nói này, hai người không nói cùng một chuyện rồi.

Diệp Sơ thầm nghĩ không biết người này lại phát bệnh thần kinh gì, chắc là trời nóng quá, đầu óc buồn bực đến hỏng rồi, lát nữa chắc sẽ khỏi. Cho nên im lặng đứng đợi ở bến xe buýt chờ mẹ chồng cùng đi mua đồ.

Vệ Bắc không để ý đến cô, đứng ở trạm xe đợi xách hoa quả giúp mẹ.

Hơn một tiếng sau, trong không khí không có một chút gió, xe buýt rời đi từng lượt, duy chỉ có hai người đi đứng ở hai đầu, không lên xe.

Dần Dần, trời nổi gió, bầu trời tối sầm, giống như là sắp có giông.

Vệ Bắc nhìn đồng hồ, rồi cuối cùng cũng nhìn ra sự kì lạ, cho nên quay đầu hỏi thẳng: “Này, Diệp Siêu Nặng, ai gọi em ra đây?”

Diệp Sơ trả lời: “Mẹ anh”

Trong ngực Vệ Bắc có chút lạo xạo, lại hỏi: “Mẹ anh tìm em làm gì?”

“Bà muốn rủ em đi mua đồ cùng”

Được lắm, lại giở trò cũ rích này!

Hiểu ra, Vệ Bắc có chút buồn bực, đi tới nói với Diệp Sơ : “Em về đi, mẹ anh không tới đâu”

Diệp Sơ còn chưa biết gì, lắc đầu: “Không được, em đã nói với mẹ anh là sẽ đi, sao có thể tự ý đi về?”

“Anh phải nói sao thì em mới hiểu ra ra? Không nhìn ra mẹ anh lừa em hả? Em mau trở về cho anh!” Thật ra trong lòng anh còn biết bao lo lắng cho cô, trời nóng như vậy, thể chất cô lại dễ sốt như thế, mà vẫn phải đứng đây sợ lại không chịu được, cho nên mới nghiêm giọng bắt cô về.

Vậy mà Diệp Sơ không chịu hiểu, còn cố nói: “Không phải đâu, em với mẹ đã hẹn rồi”

“Nói cái gì mà nói, mẹ anh còn nói anh ở chỗ này chờ xách hoa quả cho bà, đừng có ngu ngốc nữa, đi về đi về!” Anh nói , rồi túm lấy tay cô.

“Anh làm gì thế?” Diệp Sơ cuối cùng không nhịn được. Kì lạ thật, lẽ nào hôm nay tên nhóc Vệ Bắc này uống nhầm thuốc?” “Mẹ anh không có việc gì thì sao phải lừa chúng ta? Hôm nay anh sao thế? Sao thật kì lạ?” Trời ơi, Đất ơi, cô bé này sao mà EQ lại thấp quá vậy.

Giây phút này, Vệ Bắc cũng phát cáu: “Diệp Siêu Nặng, em định giỡn mặt tôi đúng không? Mẹ tôi vì sao phải lừa chúng ta ra đây để gặp nhau, trông lòng em còn không rõ, giả bộ ngu ngốc cái quái gì?”

Diệp Sơ giật mình, nhìn biểu tình của Vệ Bắc trong nháy mắt liền hiểu ra, há hốc miệng, nhiều lời muốn nói đều nuốt ngược lại, do dự nửa ngày, lúc này mới thử hỏi một câu: “Không phải là.. anh đang giận em chứ?”

Vệ Bắc thực sự không còn gì để nói, anh muốn nói tôi không tức giận, tôi thật muốn đánh chết mình! Diệp Sơ ơi là Diệp Sơ, em còn có thể chậm hiểu hơn không hả?

Nhìn Vệ Bắc đen mặt không nói lời nào, Diệp Sơ lại hỏi: “Anh làm sao vậy? Rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Em còn không biết xấu hổ mà hỏi anh?” Vệ Bắc giận “Diệp Siêu Nặng, anh hỏi em, có thật là em muốn thi Thạc sĩ không?”

Diệp Sơ giật mình, lập tức gật đầu.

“Đi!” Vệ Bắc nghiêng răng ra lệnh: “Thi thì thi, nhưng em phải đảm bảo với anh, phải nghiên cứu tại trường”

Lời này nếu nói lúc bình thường, Diệp Sơ có thể sẽ không tức giận, nhiều lắm thì giải thích cho anh, thế nhưng hôm nay, cô vừa mới quyết định thi Thạc sĩ, trong lòng vô cùng áy náy với người nhà, bỗng nhiên bị anh dùng khẩu khí như thế cưỡng ép, trong lòng liền cảm thấy uất ức

“Em còn đang suy nghĩ, không đảm bảo được” Cô lên tiếng từ chối

Cái này, chính là ngòi nổ.

“Em nói cái gì? Diệp Siêu Nặng, em đang cố ý muốn đổi đầu với anh hả?” Thanh âm của anh rất lớn, đúng lúc có một chiếc xe buýt đi qua, hành khách trên xe đều tò mò nhìn bọn họ

“Em không muốn cãi nhau với anh, em về đây” Diệp Sơ hơi xấu hổ, xoay người đi, cổ tay lại bị kéo lại

“Không được, em phải nói cho rõ ràng, rốt cuộc em có nghe lời anh không?”

“Không nghe!” Diệp Sơ xoay người: “Tại sao em phải nghe lời anh? Thi hay không thi, là việc của em, anh dựa vào cái gì mà thay em quyết định? Anh là em hả?”

“Anh là bạn trai của em!”

Giây phút này, đúng lúc bầu trời xẹt qua một tiếng chớp, tiếng sấm rền vang, trong chớp mắt hoà cùng tiếng quát của Vệ Bắc

“Vậy anh cũng không có quyền thay em quyết định” Diệp Sơ bình tĩnh trả lời

Gió nổi lên, mây đen che kín bầu trời, hạt mưa lớn như hạt đỗ rơi trên đầu bọn họ , rơi xuống trạm xe buýt.

Một giọt.. hai giọt... ba giọt...

Vệ Bắc tức giận đến cực điểm, nhưng lại cười rộ lên: “Được, Diệp Siêu Năng, tôi vì em mà cai thuốc, vì em mà thi đại học, vì em mà chạy đi chạy lại hai nơi, vì em mà trở về, tôi vì em mà nỗ lực nhiều như vậy, giờ em nói tôi không có quyền quản em?” Nụ cười của anh lạnh đến đáng sợ, bỗng nhiên ánh mắt trong làn mưa trở nên hung dữ: “Tôi hỏi em, trong mắt em rốt cuộc tôi là cái quái gì hả?”

Giông bão nói đến là đến, mưa rơi tầm tã, khắp trời đất chỉ một màn mưa.

Cổ tay Diệp Sơ bị Vệ Bắc giữ lấy, cô sững sờ nhìn anh, gương mặt và đôi mắt anh qua màn mưa in sâu vào mắt cô, cô có thể cảm nhận được sự thất vọng nặng nề trong đáy mắt anh. Giây phút đó, cô không còn thấy đau nơi cổ tay bị anh giữ, mà trong tim đau vô cùng,

Cô luôn cho rằng tình yêu như chuyện đương nhiên nó phải thế, không hề nghĩ còn cần có cả nỗ lực

Cô không biết, vì sao anh lại yêu một cách mệt mỏi như vậy

Hay là, khiến anh mệt mỏi không phải là tình yêu, mà là cô

Có phải, chuyện này vừa mới bắt đầu đã là sai lầm?

Bọn họ, vốn không nên ở cạnh nhau

Ánh mắt Diệp Sơ trở nên âm trầm: “Xin lỗi, là em làm liên lụy đến anh”

Giọng nói cô nhỏ như muỗi, mưa rền gió thổi mạnh nhưng không thể dập tắt lửa giận trong lòng Vệ Bắc: “em nói cái gì? Em lặp lại lần nữa! Tôi làm nhiều như vậy là để nghe em xin lỗi tôi sao? Rốt cuộc em có hiểu hay không?”

Anh yêu cô, cho nên không muốn rời xa cô, anh yêu cô, cho nên mới chịu vì cô mà nỗ lực không cần hồi đáp, chỉ cầu mong cô đừng rời xa. Thế nhưng vì sao càng cố gắng bọn họ lại càng xa nhau như vậy?

Gần trong gang tấc mà không thể chạm tới tâm hồn nhau.

Bọn họ đã quen biết mười bốn năm, mười ba tuổi anh phát hiện ra mình đã thích cô, từ đầu đến cuối trong mắt anh không hề có một ai khác, chưa bao giờ nghĩ đến từ bỏ.

Nhưng hôm nay, anh lại cảm thấy quá đổi mệt mỏi.

Vệ Bắc duỗi tay, buông lỏng ra.

Hai người cứ như đứng im nhìn nhau như thế, cho dù nước mưa quất vào người bọn họ, cả người đã ướt sũng, nhưng không một ai nhúc nhích. Cỗ xe buýt xa xa đi qua, đèn xe chiếu người bọn họ, bác tài xế cho là họ muốn lên xe, bấm còi inh ỏi.

Lách tách.. lách tách...

Tiếng gió, tiếng mưa rơi, tiếng còi xe hỗn loạn, phía xa xa còn vang tiếng rao mì hoành thánh, khiến người ta không còn biết rõ phía trước rốt cuộc là nơi nào

Diệp Sơ xoay người, quay lưng về phía Vệ Bắc, buồn bã rũ con người xuống.

“Em đi về trước” Cô nhẹ nhàng nói xong, đi về khoảng không tối om phía trước

Vệ Bắc đứng lặng tại chỗ, nhìn theo bóng cô rời xa, những giọt nước lăn trên mặt không còn phân biệt rõ đâu là mưa đâu là nước mắt.

Mỗi năm qua đi, chờ đợi tình yêu của bọn họ lâu như vậy, anh tưởng rằng đây sẽ là lúc đơm hoa kết trái.

Thế nhưng anh phát hiện mình đã sai rồi, hoá ra cái giá phải trả quá lớn, anh không thể nhốt cô lại, cô luôn hướng tới một nơi rộng lớn hơn, cho

dù anh không muốn, cũng không thể làm thay đổi quyết định của cô.

Thực tế vốn luôn tàn nhẫn như thế.

Tình yêu, cuối cùng cũng sẽ tiêu biến trong phong ba bão táp...

Mấy ngày sau, Vệ Bắc dọn ra phòng trọ

Diệp Sơ kiểm có sáng sớm hôm sau quay về trường học

Giống như hai viên đá trải qua một vạn năm chờ đợi, rốt cuộc cũng bay tới Sao chổi, nhưng bởi vì có chút sai sót, nên không may rời khỏi quỹ đạo, khiến cho họ lướt qua nhau.

Trong lúc tình cảm không được như ý, công việc lại thuận lợi. Mặc dù phương diện tình cảm, Vệ Bắc có chút mệt mỏi, nhưng việc thực tập lại tương đối thuận lợi, lãnh đạo cảnh đội còn khỏe khoắn cậu thanh niên mới đến không chỉ có dáng vẻ đẹp trai, mà lại còn kiên định chịu khó, quan trọng là cậu nhóc này lại không có mập mờ gì với các nữ đồng chí trong đội. Phải biết rằng, phái nữ là nguồn tài nguyên cực kì quý hiếm trong đội cảnh sát, nội bộ tranh chấp rất dễ nảy sinh mâu thuẫn, gây bất lợi đến tính đoàn kết trong đội cảnh sát

Khi Vệ Bắc đang thuận buồm xuôi gió, thì cuộc sống của Diệp Sơ cũng rất phong phú

Đầu tháng chín, trường cô muốn thi còn chưa tuyển sinh, nhưng đã bắt đầu triển khai các khoa học. Năm thứ tư đại học ít bài tập, cả ngày cô đều có mặt ở thư viện, nhưng thi Thạc sĩ không phải cứ nói muốn thi là có thể thi, tròn một tháng, rất ít người nhìn thấy bóng dáng cô ở trong ngủ.

Không có ai trong cuộc sống, không cần phải cãi vã, nhìn thì có vẻ rất yên bình, nhưng luôn cảm thấy thiếu vắng gì đó

Tháng mười, chính là kì nghỉ quốc khánh dài ngày

Đêm trước ngày nghỉ, rất nhiều bạn học thu dọn hành lí chuẩn bị về nhà, chỉ có Diệp Sơ vẫn đi sớm về muộn, không có động thái gì.

Tưởng Phương Phi không nhịn được hiếu kì, hỏi cô không có dự định về nhà sao, cô nói rằng dù sao nhà cũng gần, cô muốn ở trong trường thêm mấy ngày rồi mới về.

Trong phòng ngủ, bàn luận về đề tài sau khi tốt nghiệp, Tưởng Phương Phi nói sau khi tốt nghiệp cô sẽ tìm việc làm, gia đình cũng thúc giục cô tìm việc để giúp đỡ em trai được tiếp tục đi học, mà cô cũng không có ý định tiếp tục học lên cao.

Đối với ý định của Tưởng Phương Phi, Khương Tử còn nhanh chóng hơn. Hai bên gia đình đã gặp gỡ nhau, cả hai nhà đều quyết định đến khi bọn họ tốt nghiệp thì liền kết hôn, chờ đến mấy năm nữa, bận rộn công việc không có ngày nghỉ cũng chẳng thể kết hôn nổi.

“Còn cậu thì sao, Tiểu Giai? Cậu định sau khi tốt nghiệp sẽ làm gì?” Diệp Sơ đưa Trương Tiểu Giai vào đề tài của bọn họ.

Trương Tiểu Giai ném cho cô hai chữ: “Xuất ngoại”

Diệp Sơ giật mình: “Cậu sẽ ra nước ngoài?”

Trương Tiểu Giai vút tạt chí điện tử xuống: “Đó là ý cho cha tớ, tớ cũng không có cách nào, coi như đi ra ngoài chơi hai năm vậy”

“Thế Trác Húc phải làm sao bây giờ?”

“Anh ta thì có thể làm sao? Thuận theo cuộc sống chứ sao” Cô ấy trả lời rất nhẹ

“Nhưng anh ấy sẽ không có ý kiến sao?” Diệp Sơ hỏi tiếp

Trương Tiểu Giai là một người thông minh, nên đã đoán ra tâm tư của Diệp Sơ, quay đầu ý vị sâu xa nhìn cô một cái: “Cậu hình như có gì đó rất lạ”

Diệp Sơ ngay lập tức không lên tiếng, sợ bị người khác phát hiện ra vấn đề.

Cũng may tất cả mọi người đều chờ đợi đợt nghỉ dài hạn, nên cũng không ai cần vận cô, chuyện cũng như thế kết thúc.

Ngày hôm sau, trong phòng, ngoài Diệp Sơ ra, tất cả mọi người đều vui vẻ quay về nhà.

Diệp Sơ ở trường học, trừ ăn ngủ ra thì hầu như đều đọc sách, những ngày tiếp theo vô cùng nhàm chán. Cô thật ra muốn về nhà, nhưng vừa nghĩ tới Vệ Bắc lúc này cũng đang ở nhà nghỉ phép, cô lại do dự.

Từ nhỏ đến lớn, cuộc sống của cô như một phương trình, Vệ Bắc là phương trình với những đại lượng biến đổi, sự xuất hiện của anh khiến cho cuộc sống của cô chệch khỏi quỹ đạo mình muốn, khiến cô cũng không thể điều khiển nổi.

Cảm giác như thế rất hồi hộp, những giây phút ngọt ngào sẽ khiến người ta đắm chìm trong nó, nhưng lại khiến người khác không biết phải làm sao.

Mặc dù cô có thể giải được bài phương trình phức tạp kia, nhưng lại không gỡ được sợi dây trói buộc lòng cô của chàng trai này, tình yêu trên thế gian này chính là một chuỗi những phương trình khó giải nhất.

Ngày nghỉ cứ thế trôi qua hơn một nửa, đến ngày thứ năm, Diệp Sơ cũng có chút không chịu nổi.

Cô không biết tại sao mình lại như thế, trước đây, đừng nói là năm ngày, kể cả là năm tháng cô cũng cảm thấy rất vui mừng kia. Nhưng hiện tại, trong lòng cô cứ như có một bàn tay cào cấu, mỗi đêm trong bầu không gian yên lặng, bàn tay này lại càng dữ dội, khiến cho cô không thể tĩnh tâm được.

Cô biết, mình thực sự không thể buông tay người kia, bóng dáng Vệ Bắc như đã khắc sâu vào trong lòng cô, dù cô làm gì, nói gì, cũng đều bản thân nghĩ đến anh.

Anh dịu dàng, anh tùy hứng, anh nghiêm mặt tức giận.

Có đôi khi Diệp Sơ nghĩ, thật ra đây không phải là một chuyện quá to

tát, nếu Vệ Bắc không muốn cô thi ở bên ngoài trường, thì cô cũng nhất định sẽ thi ở trong trường, dù ở đây không phải là nơi đào tạo ngành Thiên Văn tốt nhất...

Từ việc không ra nước ngoài, lựa chọn thi thạc sĩ, rồi lại phải thi trong trường, vốn là cảm giác không cam lòng của cô.

Đúng lúc Diệp Sơ đang suy nghĩ, thì điện thoại của mẹ cô gọi tới.

“Quay về nhà cho ta” Giọng nói của Lưu Mỹ Lệ lạnh lẽo, sự việc đã lộ rồi.

Buổi sáng hôm nay Vệ Bắc có chút không yên lòng, mí mắt bên trái cứ giật giật liên tục, anh có cảm giác như sắp có chuyện phát sinh.

Đến trưa, quả nhiên có việc lớn. Vốn là công an vừa triệt phá được một đường dây buôn bán ma túy, những người liên quan đều đã bị bắt, chỉ còn một tên lọt lưới nhưng hôm nay đã phát hiện ra nơi ẩn náu của hắn. Một lưới bắt hết một nhóm buôn ma túy, nhưng lại không ngờ, nghi phạm đã chống cự lại bằng dao nhọn, đâm bị thương mấy cảnh sát, còn đang bắt con tin ở trên tầng cao nhất, giằng co với cảnh sát. Do nghi phạm quá mức cứng đầu, nên trong tình huống bắt buộc, họ đã điều động đặc công, chuẩn bị đánh gục kẻ bắt cóc, giải cứu con tin.

Vệ Bắc làm thực tập sinh, được báo tin phải tới hiện trường, lúc bọn họ tới nơi, ở bên dưới phòng trọ tập trung rất nhiều người dân vây quanh, cảnh sát phải cố gắng khống chế hiện trường.

Đại hội trưởng đội Đặc công lo lắng thực tập sinh bọn họ ít kinh nghiệm nên đã yêu cầu bọn họ đứng ở xa, không được tự ý hành động. Việc này Vệ Bắc có thể làm được, đi theo đội tiến lên phía trên, nhìn thấy kẻ bắt cóc đang giữ con tin trên sân thượng.

Mặc dù đối phương quần áo bẩn thỉu, nhàu nhĩ nhưng đối với Vệ Bắc, chỉ cần nghe tiếng nói đã liền nhận ra hắn, người đó chính là người anh em hồi học phổ thông với anh - Lưu Hàn.

Mọi người đều nói bạn học cũ gặp lại sẽ vô cùng thân thiết, nhưng Vệ Bắc không ngờ mình lại gặp lại người anh em tốt trong ngày hôm nay và

trong hoàn cảnh này, nên có chút bất ngờ không tin nổi, sững sờ nhìn Lưu Hàn.

Lưu Hàn không chú ý tới Vệ Bắc, giờ phút này hắn đang kể con dao vào cổ con tin, con tin chỉ là một đứa trẻ mười tuổi, sợ đến nỗi không dám nhúc nhích, khuôn mặt sợ hãi run rẩy.

Chuyên gia đàm phán rất kiên nhẫn để thông suốt tinh thần cho Lưu Hàn. Nghe nói trước khi đặc công được điều tới, hắn một mực yêu cầu được gặp mặt người tên là Tiết Nhiên Nhiên từng là bạn gái của hắn, nhưng sau khi cảnh sát liên lạc nhiều lần, Tiết Nhiên Nhiên cũng không thể có mặt ở hiện trường, cho nên mới khiến hắn mất kiểm soát, con dao trong tay kể cổ con tin ngày càng mạnh.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Tiết Nhiên Nhiên nhất quyết không xuất hiện khiến Lưu Hàn càng không thể khống chế, sau khi gào lên mấy tiếng tuyệt vọng, hắn đã định ôm theo con tin nhảy lầu.

Đây là tầng thứ mười hai của phòng trọ, nếu hắn nhảy xuống chắc chắn sẽ chết, tình hình ở hiện trường vô cùng khẩn cấp, đội đặc công đều đã tập kích ở cửa, lên nòng súng. Nhưng địa hình vô cùng bất lợi để tập kích bất ngờ, rất có thể sẽ làm bị thương con tin, trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc, bỗng nhiên có tiếng gọi Lưu Hàn.

“Lưu Hàn , dừng lại!”

Vệ Bắc từ bên trong khiếp sợ nhìn thấy hắn định buông người nhảy xuống, trong lòng vô cùng sốt ruột, đứng dậy.

Sự xuất hiện của anh đã khiến hắn kinh ngạc, thế nên Lưu Hàn đã dừng mọi động tác. Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Vệ Bắc, mặc dù nhiều năm không gặp, nhưng dù sao cũng đã từng là anh em thân thiết, chỉ cần nhìn qua Vệ Bắc, hắn liền nhận ra anh.

“Là cậu?” Lưu Hàn đương nhiên vô cùng kinh ngạc “Cậu.. cậu làm cảnh sát?”

Vệ Bắc cố giữ bình tĩnh, giật đầu: “Đúng vậy, là tôi. Lưu Hàn, cậu đang định làm gì? Cậu làm như vậy thì bác trai bác gái phải làm sao bây giờ?”

Mẹ cậu thân thể không tốt, nếu cậu chết. bác sẽ chịu nổi sao?”

Những lời Vệ Bắc nói dường như đã khiến Lưu Hàn xúc động, con người hẳn mờ đi: “Vệ Bắc, cậu không hiểu, tôi đã không còn là Lưu Hàn trước kia nữa rồi, tôi không thể quay đầu được nữa”

“Không, chỉ cần cậu nguyện ý, thì vẫn có thể làm lại”

“Làm lại?” Lưu Hàn cười rộ lên, rơi lệ: “Tôi không thể làm lại được nữa rồi, tôi đã phá hỏng tất cả, cậu có biết không! Tôi thật sự hối hận, thật sự hối hận khi đó đã không nghe mọi người. Cậu tuyệt giao với tôi là đúng, đáng đời tôi, tất cả đều là do tôi tự chuốc lấy, tôi đáng chết!”

Hắn suy sụp, chân lùi thêm một bước: “Cậu có biết không, giờ tôi chỉ muốn xin lỗi Nhiên Nhiên, khi đó cô ấy khuyên tôi phải cai nghiện, tôi còn đánh cô ấy, bây giờ tôi rất hối hận, thế nhưng cô ấy đã chẳng còn để tâm đến tôi... Vì sao? Vì sao chứ? Cô ấy vì tôi mà học lại, vì tôi mà làm trái lời cha mẹ, thậm chí cô ấy còn nói nếu tôi cai nghiện, cô ấy sẽ kết hôn với tôi, thế nhưng tôi lại đẩy cô ấy ra xa! Là tôi! Là tôi đã đẩy cô ấy ra xa khỏi mình!”

“Đừng nói như thế, khi đó chúng ta chẳng phải đã thề, mãi mãi sẽ làm anh em tốt sao?”

“Xin lỗi A Bắc, tôi đã khiến cho cậu thất vọng rồi, tôi không xứng làm anh em tốt của cậu, không xứng làm người đàn ông của Nhiên Nhiên, tôi chỉ là một tên cận bã, một kẻ bẩn thỉu, tôi không thể quay đầu lại nữa rồi, tôi đã tự đưa mình vào địa ngục! Hẹn gặp lại, người anh em của tôi, đừng giống như tôi, mãi mãi sống trong hối hận, sau khi tôi chết, cậu hãy nói với Nhiên Nhiên, tôi xin lỗi cô ấy, tôi luôn mong cô ấy có thể hạnh phúc...”

Hắn nói xong những lời này, dứt khoát nhìn kỹ Vệ Bắc một lần, đẩy con tin trong tay ra, rồi nhảy xuống

Một sinh mệnh cứ thế kết thúc. Ngay cả khi còn sống hẳn có hèn hạ đến đâu, nhưng khi hẳn rơi xuống, tất cả mọi thứ đều biến mất, những gì còn lại còn có thể khiến người ta cảm động. Những lời hẳn nói trước khi chết, không chỉ là bài học thức tỉnh hẳn, mà sai lầm của hẳn chính là

bài học cho tất cả mọi người: Hãy sống cho tốt, đừng đi sai đường, một bước đi sai, từng bước tiếp theo sẽ tiếp tục sai mãi...

Lưu Hàn chết đi, con tin bình an vô sự. Mặc dù Vệ Bắc tự ý hành động, không tuân theo kỉ luật, nhưng sự xuất hiện của anh đã kịp cứu mạng con tin, nên lãnh đạo cũng không phê bình Vệ Bắc quá nhiều, chỉ nói anh hãy về nhà nghỉ mấy hôm, điều chỉnh lại tâm tình.

Vệ Bắc vẫn chưa thoát được khỏi cảnh Lưu Hàn tự tử. Dù sao cũng đã từng là anh em tốt, năm đó bọn họ còn rất trẻ, cùng nhau phạm lỗi, cùng nhau sôi nổi, nhưng con đường họ chọn khác nhau, cho nên càng đi càng xa, cho tới hôm nay, cảnh còn nhưng người đã mất.

Năm đó, nếu không phải vì kiên trì theo sát Diệp Sơ, chẳng phải hôm nay mình cũng sẽ giống Lưu Hàn không thể quay đầu lại sao?"

Vệ Bắc không dám nghĩ nếu anh đi trên con đường kia thì mình sẽ thành bộ dạng gì, trong lòng anh cực kì rối loạn, định về phòng trọ nhưng lại bất giác ngồi lên xe buýt về nhà

Tuổi hai mươi của cuộc đời, lần đầu tiên anh cảm nhận được sự quan trọng của một sinh mệnh.

LINK Truyện:

Này! Mau Buông Cô Ấy Ra <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/nay-mau-buong-co-ay-ra-3765823.html>

LINK Chương này:

Chương 56

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/nay-mau-buong-co-ay-ra-3765823/chuong-56.html>